

rantien ikke friholder ministeren for noget ansvar, tværtimod.

Dette skal dog ikke på nogen måde påvirke Socialdemokraternes positive holdning til, at patienterne eller deres pårørende skal have en erstatning. Debatten om ansvaret fortsættes i andre sammenhænge og har vel heller ikke den store interesse for dem, det handler om i dag, kræftpatienterne.

Men vi er i tvivl om, hvorvidt dette lovforslag, sådan som det er udformet, specielt formuleringerne i bemærkningerne til lovforslaget, skal betragtes som et partsindlæg i ansvarsdebatten eller som det bedste, man nu kan skrive sammen i denne situation.

Tab af liv, forværret sygdom og psykisk belastning ved den ulovlige forsinkelse kan ikke kapitaliseres, og patienter og pårørende kan derfor kun se en mulig erstatning som en slags ofentlig undskyldning.

De i bemærkningerne anførte tal om, hvor mange forventede erstatningssager der vil komme, og hvilke omkostninger der vil være ved dem, ser for os mistænkeligt lave ud.

Socialdemokraterne sætter spørgsmålstegn ved forudsætningerne for lovforslaget, og vi vil arbejde på, at så mange som muligt, der overhovedet kan have været berørt af denne sag, får erstatning, og derefter at erstatningen er af en størrelse, der er tilnærmelsesvis anstændig i betragtning af sygdommens alvor og de påførte skader.

Lovgivningen, som den er lagt op her, kan ikke tage højde for alle vinkler af forsømmelsen i garantien på ventetid. Det ville ingen lovgivning kunne, men vi bør anstrenge os for at sikre, at vi kommer så bredt og så rigtigt ud i den skadelidte målgruppe og bl.a. respekterer, at der i sygdommens og dens eventuelle konsekvensers kølvand kan gå lang tid, før patienters og pårørendes handlekraft igen er til stede.

Det sker bl.a. ved, at loven har tilbagevirkende kraft, og ved, at man ophæver den gældende 5-års-begrænsning, der normalt er i erstatningssager for patientforsikringen; det er vi enige i. I bemærkningerne til lovforslaget er antallet af berørte kræftpatienter anslået til ca. 90, men antallet af potentielle modtagere af erstatning er anslået til lidt over halvdelen. Hvilken målestok – spørger vi os selv – har været brugt til udmåling af disse tal?

I bemærkningerne er erstatningsstørrelserne på mellem 30.000 kr. og 60.000 kr. anslået til at dække skader, hvor det ikke kan bevises, at det

har medført nedsat levetid. Er det rimeligt, at det er i den størrelsesorden?

Der vil så være en række spørgsmål, som vi i Socialdemokratiet vil have afklaret for at kunne stemme for en lovgivning af den her karakter; der vil være en række krav, som vi skal have klar af. Det er således, at vi finder, at der er en række vinkler i lovforslaget, som enten skal laves om eller reformuleres. Alt i alt er det et lovforslag, som vi i dets udformning må tage forbehold over for, idet vi har en række spørgsmål og vinkler, som vi mener skal være afdækket, før vi kan stemme for den nødvendige lovgivning.

På grund af sagens alvor mener vi, det er forkasteligt, at der i fremlæggelsen er blevet anlagt nogle vinkler, som tilsyneladende mere har til hensigt at sløre ministerens ansvar end at imødekomme de berettigede krav fra de berørte kræftpatienter og deres pårørende.

Formanden:

Hr. Jørgen Winther for en kort bemærkning.

Vi skal lige have teknikken til at virke, for ellers bliver taleren ikke registreret nogen steder.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Nu lyser den. Jeg begynder lige forfra, og så får jeg nok også lidt ekstra tid, tror jeg.

Det undrer mig meget, at ordføreren talte så meget om ministerens ansvar og så ikke nævnte noget om Herlev Amtssygehus. Jeg hørte overhovedet ikke noget om Herlev Amtssygehus. Det er jo en socialdemokratisk amtsborgmester, fru Vibeke Storm Rasmussen, der står i spidsen for Herlev Amtssygehus, og jeg har søgt og søgt efter det i medierne, for en amtsborgmester har vel et vist ansvar for, hvad der sker på de sygehuse, som ligger under amtsborgmesterens ansvar.

Kl. 20.15

Derfor vil jeg gerne spørge: Mener hr. Medom Nielsen, at fru Vibeke Storm Rasmussen også har et ansvar i den her sag, i og med at der var nogle patienter, der ventede i mere end 4 uger, før man overhovedet begyndte at spørge Sundhedsstyrelsen? Der undrer det mig meget, at hr. Bjørn Medom Nielsen ikke nævnte det. Det var måske bare en forglemmelse.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Nu er det således, at vi har forholdt os til det ansvar, som vi mener ministeren har i den her sam-